

Winter in Chamonix

VROUWENBELANGEN

IN HET BEKENDE BOEK VAN MEVROUW Van Hille-Gaerthé fantaseert Rita aan 't eind: „Er was een heg geweest, die al wat zich binnen z'n omheining voltrok, omvatte; een heg, die beschermde en weerde.” En tegen Jaap Holm zegt ze: „Ja, Jaap, zoo een heg is een levend ding, dat eigen volk beschermt en den indringer weert; ik houd wel van heggen.”

Er zijn heel wat heggen en heggetjes in ons leven. Traditie, fatsoen, gewoonte, wat-zullen-de-menschen-ervan-zeggen? enz. 't Zijn al te gaar heggen, die beschermen en weren.

Er zijn menschen, vooral jonge menschen, die, als Jaap Holm, toornen tegen die heggen en heggetjes. „Dunne takjes, broze blaadjes, je ziet het nauwelijks, je acht het niet, maar als je een stap te ver zou willen gaan, dringt het je terug... afblijven...”

Zij zouden liever in vrede en rust grasduinen op allerlei verboden terreinen.

„Als je de dingen laat, omdat de menschen er kwaad van spreken zouden; als je het zoogenaamd goede doet, enkel omdat het traditie, gewoonte is, wat zit daar voor feitelijk goeds in,” redeneeren ze. En ten deele hebben ze gelijk.

Alleen maar: die heggen en heggetjes, die dijken en dammen van goed fatsoen en traditie houden meer boosheid binnen de perken, dan wij wel vermoeden. Wanneer we ze eens missen moesten, we zouden ze o zoo hevig terug verlangen. Het is ook genade van

God, dat niet al het kwade, dat de harten vormen, tot uiting komt.

Maar aan den anderen kant, ze zijn niet genoegzaam, om ook de neigingen van ons booze hart in te perken. En wanneer die neigingen onbestreden in ons wonen blijven, dan worden ze sterker, tot ze ons overheerschen. En dan is er wel een zwakke plek in de heg, waar we doorbreken. Of een lage plaats, waar we gemakkelijker overstappen dan over de stevig-gegroeide struiken. „De stap” uit dezen roman.

Rita en Dr. Berke, ondanks de heg ging het toch te ver tusschen hen. Ze waren hoogstaande menschen: ze lieten het niet komen tot daden, maar het beginsel van de zonde leefde in hun ziel. En Hans, Dr. Berkes vrouw, merkte met fijne intuïtie, wat er gaande was.

„We moeten alle drie maar op onze eigen wijze zien te genezen,” denkt Rita later, als ze weggaan zal.

Maar wat ze verborgen wilden houden, die twee, zou dat genezen? En indien al ja — was het dan ook zóó weggenomen, alsof het er nooit geweest was?

„Een oordeelaar, ook der gedachten” noemt de Bijbel God. En als het zoover komt, dan hebben zij gelijk, die traditie en oordeel van menschen maar van weinig beteekenis achten. Er moet méér wezen, zal het goed met ons zijn. We moeten de zonde mijden om Gods wil. Omdat ze Hem beledigt en ons scheidt van Hem.

En wanneer we zoover zijn, dan pas zien we de heggen en dijken, die ons tegenhielden, in 't goede licht. Dan worden ook zij ons: middelen in Gods Hand.

J. M. W.-W.